



KLJUČNE REČI *ILI* KAKO (NE) POSTATI CINIČ

MASAI

Nevažni detalji bi bili da ih je dvoje – ratnik i ratnica, muškarac i žena, natpis i etiketa.

Ali ispod slovnih oznaka i dodeljenih uloga zateže, otima se, i traži nerv života: iz

komada drveta sa brazdama poput smeđih posekotina liju naviše te figure, sjajno crne i svedene na po jednu strunu razvučenu do ivice uzvika.

Od misli do reči, od zemlje do života, odvija se drama rođenja iz teškog drhtaja u čisti neprekinuti tok.

ULAZAK U ŠUMU

Njih osmoro dotrčava do ivice šume.

Koraci im klize u tišinu trave dok se nemirno osvrću.

U strahu ili radosti, taj trenutak lako promiče a on sam ispunjava ceo život –

razmeđa prošlosti, čije te oči i trk uporno gone,

i budućnosti, koja još sedi sita za stolom, okrenuta leđima, i ne zna da dolaziš.

VENUS IN FURS

Ovo će izgleda biti
lična istorija.

Bili jednom

jedna planina na primorju,
savijena ispred zaliva
kao komad prljavog
stvrdnutog testa;

jedan sitan dan koji su
gušili dugi redovi
oblaka;

jedna ogromna tišina koju
ni mlaka morska voda
nije mogla nikako da
nagrize.

Onda se našao tu i
jedan tranzistor, i muzika
koja je lako zatresla
pepeljasti prostor oko sebe.

Nije prošlo dugo
(već sam skakao
od šećera u smešnim
melodijama)

kada je počela ta pesma,
a ja sam, zgrčen na praznoj
i hladnoj terasi bez ograde,
gledao kako sa svakim tonom
pada na zemlju nova kap
guste, tamne krvi.

RAĐANJE DUŠE

Jednom snažnom mišlju
poželiš da rasparaš
svoje telo kao
kostim od kostreti –

toliko se često udaraš
pogledom u kožu, u šake,
u stomak, i oči,

(da, i oči)

i onda, posle prve
panične reakcije tek
utamničenog, i prvog
dodira čudesno strogih
zidova,

u grlu ti zastanu
omanji mir i praznina
učtiva i apstraktna –

sloboda koju u zaletu
tražiš zamišljanjem se
pretvara u nemogućnost
onostranog,
u jednačenje i ukidanje,
u ukus bez uživanja i
lestvice bez zida.

Onda te strah, vidno
uljuđen, povede
za ruku, mahneš
krupnim rečima u
odlasku i, daleko od
Granice, duboko u
Tami, od smeha i sećanja
kuješ svoje zlatno
telo.

JEDNA OPSESIVNA TEMA SA SLIKOM

U zgradi preko puta:
(razdaljina – stotinak metara)
stariji čovek mirno sedi
i ruča.

Pogledi nam se sretnu slučajno
(možda se zapitao kakvo je vreme napolju)
i obojica postajemo svedoci
jednog formulaičnog čina,
kratkovekog iskrenja,
učtivog rukovanja u letu.

Onda ja skrenem pogled
ka bolesno sivim krovovima
a on valjda nastavi da jede.

Ali, jednako zamišljam
sjajnu žicu od čistog zlata
u vazduhu između nas,
i kako na nju možemo da povešamo
priče, gestove i slike
koje obojica vučemo
kroz život,

da se presijavaju
i trepere
na vetru i suncu.